

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce: **D. S.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.3.2012, č.j. JMK 167138/2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 27.3.2012, č.j. JMK 167138/2011, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3.000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ve výroku rozsudku specifikovaného bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně – Městského úřadu ve Veselí nad Moravou, stavebního úřadu ze dne 11.10.2011, č.j. SÚ/2409/2010-18 a odvolání žalobce bylo zamítnuto. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 92 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu v platném znění s tím, že byla zamítnuta žádost žalobce o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby nazvané

„Přístavba vinného sklepu v obci Blatnice pod Svatým Antonínkem“ na pozemku p.č. st. 375 zastavěná plocha v k. ú. Blatnice pod Svatým Antonínkem.

Jednalo se o přístavbu stávajícího vinného sklepu, kterážto stavba se nachází v památkově chráněném území – vesnické památkové rezervaci Blatnice – Stará Hora. Vydání územního rozhodnutí pro předmětnou stavbu bylo podmíněno vydáním závazného stanoviska Městského úřadu Veselí nad Moravou, odbor životního prostředí a územního plánu ve smyslu ust. § 14 odst. 2 zákona č. 20/1998 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů, a to z toho důvodu, že se stavba nachází v památkové rezervaci obce Blatnice pod Svatým Antonínkem – Stará Hora, dle nařízení vlády ČR č. 127/1995 Sb., o prohlášení území ucelených částí vybraných měst a obcí s dochovanými soubory lidové architektury za památkové rezervace. Stavební úřad obdržel závazné stanovisku MěÚ Veselí nad Moravou, odbor ŽPÚP č.j. ŽPÚP/27342/2011 ze dne 24.6.2011, kterým byla posouzena žádost žalobce o přístavbu vinného sklepu č.p. 223 v lokalitě Stará Hora v Blatnici pod Svatým Antonínkem tak, že podle předložené projektové dokumentace včetně dodatku k technické zprávě k projektu pro stavební povolení je přístavba nepřipustná.

Z odůvodnění závazného stanoviska bylo zjištěno, že z hlediska zájmu památkové péče má nová výstavba ve stávajících prolukách vycházet ze vztahu k sousedním původním objektům, zachovávat kontinuitu výstavby a její hmota má respektovat danou lokalitu, což předložená projektová dokumentace nečiní. Realizací předloženého záměru by došlo k zániku stávajícího sklepa, respektujícího tradiční rozměry vinohradnických staveb v dané památkové rezervaci a vzniku stavby, jež svou hmotou bude narušovat danou lokalitu. Památková péče podporuje obnovy a rekonstrukce vinohradnických staveb v dotčené oblasti, avšak tato musejí splňovat základní podmínky stran zájmu státní památkové péče. Předložený projekt se vymyká jmenovaným chráněným hodnotám daného území svým půdorysem, hmotou, výškou, proporcemi střechy a štítu. Nevhodně pozměňuje stávající lisoivu, kterou nastavuje z důvodu využití půdního prostoru. Realizace tohoto návrhu by namnožila rušivé prvky v daném území, což by bylo v zásadním rozporu se smyslem prohlášení vesnické památkové rezervace. Na základě tohoto zamítavého závazného stanoviska správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce.

Proti prvostupňovému rozhodnutí správního orgánu žalobce podal odvolání, v němž především namítal, že se nejedná v případě jeho plánované přístavby o památkovou rezervaci, a to z toho důvodu, že nebyla řádně vyhlášena a tudíž není možné, aby stavení úřad přihlížel k závaznému stanovisku odboru ŽPÚP, který uplatňuje ve svém závazném stanovisku požadavky jako by byla kulturní památkou. Vzhledem k tomu, že objekt žalobce, jehož přístavbu hodlá žalobce provést, nebyl ani v minulosti kulturní památkou a proto je toho názoru, že orgán ŽPÚP přístavbu nemůže zakázat.

Dále namítal v odvolání, že dne 10.9.2010 na NPÚ ÚOP v Brně bylo za účasti tohoto ústavu, investora a projektanta dohodnuto, jaké mají být splněny požadavky památkové péče pro výstavbu. Na základě tohoto jednání byl přepracován projekt tak, aby odpovídal

výsledkům a požadavkům národního památkového úřadu. Žalobce uvedl, že kromě toho, že nebyl při vyhlášení památkové rezervace dodržen zákon, nejedná se ani o lokalitu, ve které by mělo být něco významného, cenného, když je území zastavěno objekty s výrobními areály a technickými stavbami novodobé architektury. Stavební úřad povoluje ve stanovené lokalitě provádět stavby, které odporují stanovisku, ŽPÚP/27342/2010. Z toho důvodu je přesvědčen, že vůči jeho osobě ze strany správních orgánů dochází k porušování jeho práv na nestranné posouzení žádosti s ostatními žadateli a jiným subjektům je v tomto případě na jeho úkor nadřazováno.

Napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce i rozhodnutí správního orgánu přezkoumáno, a to na podkladě předloženého spisového materiálu s tím, že svým obsahem směřuje proti závaznému stanovisku městského úřadu ze dne 24.6.2011 a proto v souladu s ust. § 149 odst. 4 správního řádu požádal OKP opatřením ze dne 14.12.2011, č.j. JMK 175595/2011 o přezkoumání závazného stanoviska Městského úřadu Veselí nad Moravou, odboru životního prostředí a územního plánování ze dne 24.6.2011, č.j. ŽPÚP/27342/2010. Dne 15.2.2012 OKP potvrdil výše uvedené závazné stanovisko a k věci uvedl, že Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor kultury a památkové péče přezkoumáním závazného stanoviska podle § 149 odst. 4 správního řádu dospěl ve smyslu ust. § 14 odst. 3 zákona o státní památkové péči k závěru, že je třeba ho potvrdit. Jedná se o závazné stanovisko ke změně stavby ve smyslu ust. § 14 odst. 2 zákona o státní památkové péči a § 2 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon).

Vesnická památková rezervace Blatnice, Stará Hora patří ve své kategorii (vinohradnické stavby) k nejcenějším plošně chráněným památkovým územím ČR. Tvoří ji dlouhá řada štítově orientovaných přízemních lisoven se sklepy. Z této základní charakteristiky lze také odvodit hlavní kulturně historické hodnoty lokality, jako je poloha, celková hmota, dispozice a proporce jednotlivých staveb, v případě kulturních památek pak i použitý stavební materiál a technologie. Z ní také musí vycházet návrhy případných novostaveb v chráněném území. V tomto smyslu je třeba souhlasit s názorem prvoinstančního orgánu, že předmětný záměr takovým kritériím nevyhovuje, zejména svou celkovou hmotou, výškou, proporcemi střechy a štítu, a to ani po dodatečné úpravě projektu s pohledovým rozdělením pro účely stavby na dva objekty, které vyznívá účelově a nevěrohodně. Stavba má vzniknout na místě dvou původních lisoven se sklepy (jednoho dosud existujícího a druhého odstraněného objektu) a tento stav by měl alespoň pohledově zůstat zachován i nadále, neboť jedna stavba hmotově v podstatě dvojnásobná by výrazně narušila charakter místa.

Žalovaný se také vyjádřil k námitkám žalobce, a to především k tomu, že Památková rezervace Blatnice – Stará Hora byla v souladu s ust. § 5 zákona o státní památkové péči prohlášena nařízením vlády ČR č. 127/1995 Sb. Odvolací orgán není příslušný k tomu, aby se zabýval zákonností nebo věcnou správností právního předpisu, kterým byla památková rezervace zřízena. Trvání na zachování hmotových proporcí a pohledových stavů k tradičním objektům v sousedství se tyto požadavky zcela pohybují v rámci účelu institutu památkové rezervace a nelze hovořit o tom, že by se uplatňovala hlediska jako u kulturní památky. Pokud se na území rezervace vyskytují stavby svým architektonickým řešením či hmotou nevhodné,

vznikly již před zřízením památkové ochrany. V druhé polovině 20. století byl v jihovýchodní části lokality na místě lisoven postaveno několik obytných domů, které narušily dosavadní celistvý charakter zástavby, po vzniku památkové rezervace však není možné v této praxi pokračovat.

Podle ust. § 149 odst. 3 správního řádu, jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Toto ustanovení tedy stavebnímu řádu neumožňovalo jiný postup, než žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby zamítnout. Stejným ustanovením je vázán i krajský úřad jako odvolací orgán. Proto tento postupoval v souladu s ust. § 149 odst. 4 správního řádu. Vzhledem k tomu, že odbor kultury a památkové péče Krajského úřadu Jihomoravského kraje zamítavé stanovisko Městského úřadu Veselí nad Moravou, odboru životního prostředí a územního plánu ze dne 24.6.2011 č.j. ŽPÚP/27342/2010 potvrdil, důvody pro zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby i nadále trvají.

Z výše uvedených skutečností pak žalovaný vydal rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Ve včas podané žalobě ze dne 1.6.2012 žalobce namítal, že dne 26.6.2010 podal žádost k Městskému úřadu Veselí nad Moravou o vydání územního rozhodnutí pro umístění stavby „Přístavba vinného sklepu č.p. 223 v Blatnici pod Svatým Antonínkem“. Jednalo se o přístavbu stávajícího objektu budovy č.p. 223 na pozemku parc.č. stavební 375 v k.ú. Blatnice pod Svatým Antonínkem, která byla postavena v roce 1987. V žádném případě se nejedná o kulturní památku. Dále v žalobě namítal, že odbor životního prostředí a územního plánu místně příslušný orgán státní památkové péče Městského úřadu ve Veselí nad Moravou podal žádost o vydání závazného stanoviska s tím, že se přístavba má nacházet ve vesnické památkové rezervaci Blatnice – Stará Hora, jež měla být zřízena na základě nařízení vlády ČR č. 127/1995 Sb., v platném znění. Žalobce namítá, že toto závazné stanovisko není pro dané katastrální území závazné, jelikož se předmětné nařízení vlády týká jiné obce, a to Blatnice, nikoliv obce Blatnice pod Svatým Antonínkem. Z tohoto důvodu tedy není nutné pro provádění přístavby žádat předmětné stanovisko.

Následně proběhlo u Národního památkového ústavu ÚOP v Brně 10.9.2009 konzultace k přepracování a doplnění projektové dokumentace předmětné stavby a tato dokumentace byla 21.9.2009 přepracována a ve čtyřech variantách poslána na NPÚ ÚOP v Brně. Předmětný orgán rozhodl o variantě č. 3. Na základě toho došlo dne 19.10.2010 k doplnění projektové dokumentace. Přesto dne 11.11.2009 NPÚ ÚOP vydalo vyjádření s tím, že z hlediska zájmu památkové péče nelze provést tzv. stavební úpravy. Dne 22.6.2011 v NPÚ zakázal jakoukoliv stavební činnost a rozvoj nových staveb v lokalitě v Blatnici pod Svatým Antonínkem. Žalobce s tímto závěrem však nesouhlasí, jelikož přístavba předmětného vinného sklepu není v rozporu s platným územním plánem Blatnice pod Svatým Antonínkem, sklepy jsou v oblasti střídavě zastavěny rodinnými domy, netypičnost ve stavbě

je patrná u každé jednotlivé stavby, neboť žádná není stejná, tudíž nelze uplatňovat typizovaný projekt pro novou stavbu v této lokalitě. Stavba nemá rušivý charakter v daném území a nemůže být v rozporu s vesnickou památkovou rezervací a v místě probíhají stavební úpravy jiných nemovitostí. Na základě výše uvedených námitek navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 27.3.2012.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 23.8.2012 uvedl, že obsah žaloby směřuje především proti obsahu závazného stanoviska vydaného podle ust. § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči ve znění pozdějších předpisů, Městským úřadem Veselí nad Moravou, odborem životního prostředí a územního plánování č.j. ŽPÚP/27342/2010 ze dne 24.6.2011 a potvrzeného ve smyslu ust. § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu ve znění pozdějších předpisů, Krajským úřadem Jihomoravského kraje, odborem kultury a památkové péče ze dne 15.2.2012, č.j. JMK 19491/2012.

Prvoinstanční orgán v souladu s ust. § 14 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči vyžádal písemné vyjádření odborné organizace státní památkové péče (Národní památkový ústav, územní odborné pracoviště v Brně, dále NPÚ), kterému bylo doručeno 11.11.2010. Pod takto provedeném řízení vydal 25.11.2010 prvoinstanční orgán výše uvedené závazné stanovisko. Na základě podnětu žalobce bylo závazné stanovisko zrušeno a věc vrácena prvoinstančnímu orgánu k dalšímu řízení. Důvodem byly nejasnosti ve specifikaci předmětu řízení, které vznikly v jeho průběhu. Po upřesnění předmětu řízení (doplnění o dodatek, obsahující změnu průčelí stavby na dva objekty, výkresy č. 115 – 120, 122 a dodatek k technické zprávě, vypracovaný Antonínem Škopíkem), si správní orgán vyžádal nové vyjádření NPÚ. Na základě nového písemného vyjádření NPÚ vydal prvoinstanční orgán nové závazné stanovisko dne 24.6.2011 s tím, že záměr účastníka je nepřípustný.

Účastník řízení požádal o vydání rozhodnutí o umístění předmětné stavby, aniž by doložil souhlasné závazné stanovisko orgánu památkové péče. Z toho důvodu pak prvoinstanční orgán vydal dne 11.10.2011 rozhodnutí, kterým žádost o vydání územního rozhodnutí zamítl.

Na základě podaného odvolání odvolací orgán, Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor kultury a památkové péče věc posoudil v souladu se základním pravidlem obsaženým v ust. § 14 odst. 3 zákona o státní památkové péči s tím, že základní podmínky musí vycházet ze současného stavu poznání kulturně historických hodnot, které je nezbytné zachovat při umožnění realizace zamýšleného záměru. Vesnická památková rezervace Blatnice – Stará Hora patří ve své kategorii vinohradnické stavby k nejcennějším plošně chráněným památkovým územím ČR. Proto také posuzoval podle těchto kritérií předmětnou stavbu obsaženou v projektové dokumentaci. Také přisvědčil názoru prvoinstančního orgánu, který vychází z vyjádření NPÚ, že předmětný záměr takovým kritériím nevyhovuje, zejména svou celkovou hmotou, výškou, proporcemi střechy a štítu, a to ani po dodatečné úpravě projektu s pohledovým rozdělením průčelí stavby na dva objekty. Zamýšlená stavby se svou hmotou, výškou a tvarem nemá vymýkat charakteru lokality a tak parazitovat na hodnotách svého

prostředí. V napadeném rozhodnutí byla uvedena i možnost řešení. Vzhledem k tomu, že odvolací orgán nezjistil, že by v rozhodovací praxi orgánu I. stupně došlo při posuzování skutkově shodných či obdobných případů k nedůvodným rozdílům, závazné stanovisko tedy nebylo vydáno v rozporu s ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Pokud se na území rezervace vyskytují stavby svým architektonickým řešením či hmotou nevhodné, vznikly v době, kdy se památková ochrana na dané území nevztahovala. Po vzniku památkové rezervace však není možné v této praxi pokračovat. K namítané stavbě Josefa Škopíka odvolací orgán konstatoval, že tento sklep, jehož řešení je determinováno předchozím atypickým stavebním vývojem místa, přesto však z hlediska hmotového, výškového a tvarového v zásadě vychází z tradice zdejších staveb.

K námitce žalobce, že se v případě lokalizace jeho stavby nejedná o památkovou rezervaci Blatnice – Stará Hora, žalovaný odkazuje na nařízení vlády ČR č. 127/1995 Sb., a je nepochybné, že identifikace vyplývá již z polohy Blatnice v okrese Hodonín a z místního názvu Stará Hora a z památkového charakteru lokality. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný zamítnutí žaloby.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce sdělil, že odvolání bylo posuzováno bez místního šetření a namítá, že v sousedství předmětné stavby se nachází tři budovy objektů bydlení s nadzemními podlažími. Dále dispozice a proporce jednotlivých staveb jsou různé a zejména u nově povolených staveb Ing. J. Š., Ing. V. C., Ing. L. V. a Ing. Z. M. je takový, že byly povoleny stavby ve větším rozsahu a rozměru stavby, které ani nerespektují vzhledem stávajících staveb dané lokality. Odbor památkové péče Jihomoravského kraje se mylně domnívá, že se jedná o novostavbu, neboť se jedná o přístavbu stávajícího objektu vybudovaného v roce 1986. Žádná norma nenařizuje, jakou má mít stavba hmotu, výšku a sklon střechy. Bylo to požadováno v jeho případě ale u ostatních staveb nikoli. Navrhovaná přístavba vinného sklepu č.p. 223 plně respektovala tradiční nástavbu vinných sklepů a nijak by nenarušovala vzhled dané lokality. Na základě konzultace a požadavků NPÚ v Brně dne 10.9.2010 byl požadavek, aby budova měla náznak dvou asymetrických objektů a dvou asymetrických střech ve stejném sklonu. Tento požadavek byl zapracován do projektové dokumentace a přidán k vyjádření, které bylo doručeno prvoinstančnímu orgánu 8.11.2010. Přesto jeho žádost byla zamítnuta. Setrval na svých žalobních důvodech a navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když se žalobce ani žalovaný k výzvě o možnosti rozhodnout ve věci bez jednání ve lhůtě dvou týdnů od doručení této výzvy nevyjádřili. Krajský soud měl proto v souladu s citovaným ustanovením za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. O tom byli účastníci ve výzvě výslovně poučeni. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

Z obsahu správního spisu, zejména pak z odůvodnění žalovaného a jemu předcházejícího rozhodnutí je zřejmé, že orgány veřejné správy zúčastněné na vydání žalovaného rozhodnutí vzaly skutečnost, že s požadovanou změnou nesouhlasily příslušné orgány státní památkové péče za zásadní a nepřekročitelnou pro jejich rozhodnutí. Vyšly totiž ze striktního výkladu ust. § 149 odst. 1, 3 a 4 správního řádu. Z nich lze zejména zjistit, že závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Z toho vyplývá, že správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány a bylo-li v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

Podle § 75 s.ř.s. přezkouvává soud zákonnost nejen žalovaného správního rozhodnutí, ale k žalobní námitce i zákonnost jiných úkonů správního orgánu, pokud byly jeho závaznými podklady, není-li jimi sám vázán a nemá-li žalobce možnost napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví. V souladu s judikaturou NSS (rozsudek ze dne 30.1.2009, č.j. 2As 41/2008-77) změna či zrušení závazného stanoviska prostředky danými správním řádem je možná jen cestou odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, které se o takové stanovisko opírá ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu nebo cestou přezkumného řízení.

Závazné stanovisko vydané Městským úřadem Veselí nad Moravou, odborem životního prostředí a územního plánování bylo vydáno 24.6.2011 s tím, že záměr účastníka je nepřípustný. Stavební úřad opatřením ze dne 25.8.2011 vyrozuměl podle § 36 odst. 3 správního řádu účastníky řízení o možnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí před jeho vydáním. Následně pak stavební úřad svým rozhodnutím ze dne 11.10.2011, č.j. SÚ/24091/2010 – 18, žádost žalobce o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby zamítl.

Na základě podaného odvolání rozhodoval odvolací orgán, který svým rozhodnutím výše citovaným odvolání žalobce zamítl a potvrdil správní rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Obě rozhodnutí obou správních orgánů byla opřena o závazné stanovisko, které bylo charakterizováno tak, že znemožňuje žádosti vyhovět a vzhledem k tomu správní orgán další dokazování neprováděl a žádost zamítl. Toto ustanovení stavebnímu úřadu neumožnilo jiný postup, než žádost o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby zamítnout. Stejným ustanovením je vázán i krajský úřad jako odvolací orgán, s tím, že důvody pro zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby i nadále trvají.

Krajský soud však shledal nesprávnost závazného stanoviska rozhodného pro vydání obou napadených rozhodnutí a tím následně i rozhodnutí správního orgánu I. i II. stupně v tom, že nebylo přihlédnuto k odvolacím námitkám žalobce, který namítal, že v dané lokalitě byla povolena výstavba, která nerespektuje zásadně zástavbu dle výše uvedeného nařízení vlády ČR č. 127/1995 Sb. Svoje tvrzení dokládá fotografiemi, z nichž je patrné, že výstavba

sousedních staveb – sklepů se odlišuje od stanovisek, kterými se má řídit žalobce na výstavbě. Jedná se o novostavby (Ing. Š., Ing. V., Ing. M.), a s těmito námitkami se příslušný správní orgán odbor životního prostředí územního plánu Městského úřadu Veselí nad Moravou ale i žalovaného odvolacího orgánu dostatečným způsobem nezabývaly. Žalobce tvrdí, že výstavba sousedů probíhá v současnosti, a fotografie to určitým způsobem dokládají, avšak jeho námitka byla hodnocena pouze odvolacím orgánem, že vznikla v době, kdy se památkové ochrana na dané území nevztahovala, což je v rozporu s tvrzením žalobce a fotodokumentací. Dále se žalobce odvolává na jednání u Národního památkového ústavu, území odborné pracoviště Brno, ze dne 10.9.2010, kde z hlediska požadavku památkové péče bylo doporučeno řešení předmětné stavby a žalobce tvrdí, že veškerých pokynů se držel a projektovou dokumentaci upravil. Tato otázka pak v dalším správním řízení a především v napadených rozhodnutích včetně závazného stanoviska nebyla vůbec posuzována a nebylo stanoveno, jestli daným podmínkám žalobce se přizpůsobil a pokud nikoliv, tak mělo být uvedeno, v čem nedodržel pokyny Národního památkového ústavu. Odbor životního prostředí a územního plánování Městský úřad Veselí nad Moravou ve svém stanovisku ze dne 24.6.2011, č.j. ŽPÚ/27342/2010 uvádí, že v souladu s ust. § 14 odst. 6 zákona č. 20/1987 Sb., o památkové péči ve znění pozdějších předpisů byla žádost včetně kompletní upřesněné projektové dokumentace postoupena k vydání odborného vyjádření Národnímu památkovému ústavu, územnímu odbornému pracovišti v Brně, které je nezbytným podkladem pro vydání závazného stanoviska. Dle správního spisu nevyplývá, že by se tam nacházelo vyjádření tohoto orgánu, pouze v závazném stanovisku bylo odkázáno na to, že nedošlo k žádné změně v projektové dokumentaci, proto je realizace stavby z hlediska zájmu státní památkové péče nepřípustná. V tomto případě zde dochází k rozporu, který správními orgány nebyl odstraněn. Lze tedy konstatovat, že jak závazné stanovisko, tak i později vydaná rozhodnutí, která odkazují na toto závazné stanovisko jsou nepřezkoumatelná.

Soud je dále toho názoru, že se správní orgány nevypořádaly s námitkou žalobce, že v jiných případech a v době, kdy on sám usiluje o provedení stavby, jiní stavitelé staví sklepy v téže lokalitě a co jemu povoleno nebylo, ostatním nebrání v tom, aby svoje stavby uskutečnili, aniž by byly respektovány pokyny orgánu památkové péče. Dokonce byla povolena plastová okna. Je třeba si uvědomit, že byť závazné stanovisko není správním rozhodnutím, přesto má účinky správního rozhodnutí vydávaného v samostatném řízení, neboť jím je podmíněno vydání správního rozhodnutí ve věci samé. Právě proto se na řízení o něm a jeho náležitosti vztahuje správní řád ve výše uvedeném rozsahu, který zajišťuje dodržení zákonnosti při jeho vydávání (možno říci analogicky, jako je tomu při rozhodování ve správním řízení).

V projednávané věci nebylo postupováno v intencích výše uvedeného, když orgány rozhodující ve věci vycházely bez dalšího pouze z nesouhlasného závazného stanoviska a orgány, z nichž toto závazné stanovisko vzešlo, neřídily se při jeho vydávání správním řádem. Akceptace takového to postupu, kdy ve své podstatě znamenala, že by se účastník řízení, jehož žádosti nebylo vyhověno pro negativní závazné stanovisko, nejenže nedomohl ochrany svých práv, ale mohl by být teoreticky i předmětem zvůle, a to zcela legálně (citován rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28.2.2011, č.j. 30A 22/2010).

Dalším tvrzením žalobce, že jeho nemovitost není kulturní památkou, jen se nachází v památkové rezervaci, nebylo ze strany správních orgánů řádně posouzeno. Dosavadní praxe na úseku státní památkové péče vytváří nerovnost mezi těmi, kdož jsou vlastníky kulturní památky a nezřídka jsou jim poskytovány i finanční prostředky na její opravu a mezi vlastníky nemovitosti, která kulturní památkou není, jen se nachází v památkové rezervaci či zóně. Dle názoru soudu orgán státní památkové péče se nemusí řídit striktními závěry NPÚ, ale je nutno řádně své rozhodnutí zdůvodnit. To platí i v opačném případě. K obdobným závěrům dospěl i Veřejný ochránce práv ve své zprávě ze dne 28.11.2011, sp.zn. 3891/2011/VOP/MH.

Povinnost správních orgánů vyjadřovat se k podkladům stíhá podle § 32 odst. 2 správního řádu nejen vyjádřování se k podáním, návrhům, vyjádřením, důkazům, ale právě i též k podkladům, které jsou zvláštními právními předpisy stanoveny jako obligatorní podklady, které je tedy povinen si rozhodující správní orgán opatřit. Ztotožní-li se následně rozhodující správní orgán s těmito podklady, měl by uvést důvody, proč tomu tak učinil. Neztotožní-li se s těmito podklady, tím spíše by měl správní orgán ve svém odůvodnění rozhodnutí uvést a řádně zdůvodnit jím zastávaný odlišný názor (z rozsudku NSS ze dne 27.6.2007, č.j. 3As 9/2007 – 132).

Krajský soud shledal nezákonnost závazného stanoviska vydaného odborem životního prostředí a územního plánování Městského úřadu Veselí nad Moravou především v tom, že se nezabýval námitkami žalobce, přesvědčivě a dostatečně neuvedl, proč neshledal doplnění projektové dokumentace v intencích pokynů NPÚ z 10.9.2011, tudíž nebylo postupováno v souladu se správním řádem, jak je výše uvedeno a vzhledem k tomu, že z tohoto závazného stanoviska vycházely rozhodnutí obou správních orgánů včetně rozhodnutí žalovaného tak nezbylo, než aby krajský soud podle ust. § 78 odst. 1 napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Podle § 78 odst. 5 s.ř.s. je správní orgán vázán právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku. Nad rámec uvedeného je třeba poznamenat, že nyní bude třeba zrušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vyžádat si nové závazné stanovisko příslušného orgánu, ve kterém budou řádně vypořádány námitky žalobce. Pak teprve bude moci na základě tohoto nového závazného stanoviska správní orgán I. stupně ve věci rozhodnout.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, kdy žalované rozhodnutí bylo zrušeno, a proto má právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. proti účastníkovi, který úspěch neměl. Náklady žalobce spočívaly v náhradě soudního poplatku ve výši 3.000,-Kč. Náklady řízení je žalovaný povinen zaplatit podle výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ust. § 102 a násl. s.ř.s.) do dvou týdnů ode jeho doručení Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. Podmínkou

řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2, 4 s.ř.s.).

V Brně dne 3. září 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová